

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 6 січня 1983 року

№ 3 (3199).

Ціна 2 коп.

СОЦІАЛІСТИЧНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

комсомольсько-молодіжної бригади токарів механоскладального цеху № 2 ремонтно-механічного заводу Укрремтресту (бригадир Володимир Олійник, групкомсорг Володимир БАНТИШ).

Все більшої напруги набуває всенародна боротьба за реалізацію Продовольчої програми країни. Свій внесок прагнуть зробити і члени нашого КМК, який безпосередньо причетний до справи технічного озброєння сільськогосподарського виробництва. Бригада успішно справилася із зобов'язаннями, взятими на честь 60-річчя утворення СРСР, завдання перших двох років одинадцятиріччя виконала до Жовтневих свят. У день Всесоюзного суботника, що відбувся 18 грудня, ми працювали на заготовленні електросервісних інструментів та матеріалів. Сприймаючи рішення листопадового (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС як керівництво до дії, беремо на 1983 рік такі соціалістичні зобов'язання:

- підвищити продуктивність праці на 6 процентів проти завдання минулого року;
- план чотирьох місяців виконати до 113-ї річниці з дня народження В. І. Леніна;
- довести здачу з першого пред'явлення до 97 процентів продукції;
- добитися присвоєння звання «Зразковий працівник» ще двом членам бригади;
- план трьох років п'ятирічки виконати до 65-ї річниці ВЛКСМ;
- змагатися за звання «Краща комсомольсько-молодіжна бригада заводу»;
- взяти участь у наданні шефської допомоги трудівникам колгоспу «Росія» Кіровоградського району.

Соціалістичні зобов'язання обговорено і прийнято на загальних зборах КМК.

комсомольсько-молодіжного колективу тракторної бригади колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району (керівник Володимир Колучий, групкомсорг Леонід Колучий).

Ми, механізатори комсомольсько-молодіжної тракторної бригади, включились у соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань одинадцятиріччя і прагнучи зробити гідний вклад у реалізацію Продовольчої програми, зобов'язуємося у 1983 році:

- довести середньозмінний виробіток на сталонний трактор до 6,8 гектара;
- одержати з кожного гектара по 47 центнерів зернових, по 400 — цукрових буряків, кукурудзи на зерно — 75 центнерів;
- зекономити на ремонті і технічному обслуговуванні машинно-тракторного парку 902 карбованці;
- заощадити 75 центнерів паливно-мастильних матеріалів;
- увесь ґрунтообробний інвентар поладити до 25 січня;
- закінчити ремонт збиральної техніки до 1 травня.

Зобов'язуємося також і далі широко впроваджувати комплексну механізацію в усіх галузях господарства, вивчати нову техніку і добиватися високопродуктивного її використання, постійно підвищувати свій професійний та ідейно-політичний рівень.

Зобов'язання обговорено і прийнято на загальних зборах механізаторів тракторної бригади.

НАША районна комсомольська організація славиться багатьма комсомольсько-молодіжними колективами, які постійно перевиконують соціалістичні зобов'язання. Юнаки і дівчата області добре знають КМК О. Попова та Л. Бобошка з «Червоної зірки», З. Касьяненко з виробничого швейного об'єднання, В. Андреева з панчішної фабрики. Своєю ударною працею,

данню бюро райкому, на яких слухали питання про роботу комітету комсомолу універсального торговельного об'єднання «Кіровоград» по гідній зустрічі XXIV з'їзду ЛКСМУ та XIX з'їзду ВЛКСМ; про роботу цехової комсомольської організації цеху «Телеграф» телеграфно-телефонної станції по виконанню соціалістичних зобов'язань на честь 60-річчя утворення СРСР; про наставни-

запроваджуємо перехідні червоні вимпели для КМК, які стануть кращими саме серед споріднених колективів.

Чимале значення для підвищення авторитету КМК, гадаємо, має і те, хто і як вручає переможцям заслужені нагороди. Стараємося, щоб це робили члени райкому і обов'язково в урочистій обстановці. Гарною нагодою для цього, зокрема, буде зліт переможців змагання, присвяченого ювілею СРСР. Він відбудеться в лютому.

Одним із своєрідних засобів морального заохочення для передових КМК є узагальнення і поширення їх досвіду. У райкомі багаторічна практика підготовки та випуску спеціальних бюлетенів, які надсилаємо у первинні осередки. Незабаром поширимо досвід передового КМК комплексу «Нитки — гудзики» УТО «Кіровоград».

На цей рік запланували визначити в кожній галузі народного господарства базові первинні організації. На їх прикладі будемо показувати активістам району, як вести різні питання комсомольського життя, у тому числі, як організувати змагання між КМК та боротися за втілення в життя девізу «Жодного відстаючого поручі», як підняти роль комсомольсько-молодіжних у вихованні юнаків і дівчат. Такі заходи також допоможуть нам глибше вникнути у справи на місцях, а саме в цьому бачимо резерв ефективності нашої діяльності.

Поширенню передового досвіду, сподіваємося, сприятимуть також зустрічі в райкомі керівників і групкомсоргів кращих та відстаючих КМК, на які запрошуватимемо ветеранів комсомолу, праці і виробництва.

Не може обійти і деяких упущень. Ще не у всіх первинних осередках є екрани соціалістичного змагання. Досі немає в нас стенду «Кращі КМК району», такого, як, наприклад, обладдав Кіровський райком біля автовокзалу. Покидаючи більше уваги КМК, ми де-що випустили з поля зору індивідуальне змагання. На шляху до виправлення становища хочемо, як було раніше, знову запровадити мандати для передовиків, а також відновити традицію фотографування біля розгорнутого прапора комсомольської організації.

Наступного тижня відбудеться пленум райкому ЛКСМУ. Його учасники обговорять завдання районної комсомольської організації, що випливають із рішень листопадового (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС. У ході підготовки до цієї події активісти висловлюють цікаві пропозиції, спрямовані на дальшє поліпшення стилю роботи райкому, зміцнення КМК та виконання ними важливих виховних функцій. І кожен висловлює глибоке переконання у необхідності та життєвій силі комсомольсько-молодіжних.

О. Олійник,
завідуючий відділом комсомольських організацій Ленінського райкому ЛКСМУ, м. Кіровоград.

НАША ТУРБОТА —

К М К

**РАЙКОМ КОМСОМОЛУ:
СТИЛЬ РОБОТИ**

Комсомольським організаціям добиеатись повсякденного впровадження бригадної форми організації і стимулювання праці, зміцнення діючих і формування нових комсомольсько-молодіжних колективів. Треба підносити їх значення в розвитку трудової і громадсько-політичної активності юнаків і дівчат.

(З Резолюції XIX з'їзду ВЛКСМ).

Зразковою дисципліною вони виборили почесне право носити імена комсомольських з'їздів.

Незабаром буде підбито підсумки соціалістичного змагання в ювілейному році. Сьогодні ж із певністю можна сказати, що наслідки його загально хороші. Понад сорок КМК значно перевиконали зобов'язання, і тільки кілька колективів (їх не більше п'яти) із усіх 118 не змогли вийти на намічені рубежі.

Практикою доведено, що юнаки і дівчата, об'єднані в комсомольсько-молодіжні колективи, як правило, швидше оволодівають навичками професійної майстерності, добиваються зростання продуктивності праці. КМК можна по праву назвати школою комуністичного виховання гідної зміни робітничого класу. Ось чому районний комітет комсомолу, виконуючи рішення XIX з'їзду ВЛКСМ, докладав багато зусиль, аби такі колективи було створено скрізь, бо дозволяють виробничі умови. Минулого року, приріом, їх стало на чотирнадцять більше. До кінця першого кварталу 1983-го плануємо сформувати ще вісім КМК.

Ні, окремо питання про КМК на засіданнях бюро та пленумах райкому не стояло. Вважаємо, вирішувати його слід у робочому порядку, на місцях, глибше ознайомившись із структурою підприємства, його специфікою, з думкою спеціалістів, рядових трудівників, а також представників адміністрації, за якими, звичайно, вирішальне слово. Не втрачаємо жодної нагоди, щоб поговорити про КМК із комсомольськими активістами підприємств. Так, зокрема, було і на засі-

дженні у первинній організації комбінату «Промінь». Тоді виявили чималі резерви. На телеграфно-телефонній станції було створено нові КМК, а в УТО «Кіровоград» різко зменшено кількість відстаючих колективів (залишилося тільки один). До речі, якщо раніше в УТО підсумки змагання між КМК підбивали від випадку до випадку, то зараз — щомісяця. Заслужують на увагу зустрічі представників адміністрації з членами КМК, що за підсумками місяця (кварталу) ставали відстаючими. Вони були корисні для всіх.

Райком комсомолу прагне всіляко підвищувати авторитет комсомольсько-молодіжного. Взяти хоча б паспорт КМК. Той, який прийнято зараз, ніяк не нагадує важливий документ — посвідчення цілого колективу. Немає в ньому і комсомольської символіки. Зробити його таким, щоб уже сам вигляд викликав у членів КМК почуття гордості за приналежність до такого своєрідного комсомольського виробничого заводу, вважаємо, не така й дрібниця. Зразок такого паспорта в райкомі вже зроблено.

Або таке. Щокварталу КМК рапортує про хід виконання зобов'язань. Досі всі колективи рапортували за одним зразком, що викликало певні труднощі. Цього року в міській організації введено рапорти кількох форм — з урахуванням особливостей кожної галузі народного господарства. У розробці різних форм рапортів активну участь взяли працівники нашого райкому.

Прагнучи надати змаганням більшої дієвості (а це можливо за умови, якщо воно проходить у рамках певної галузі),

Краща на ремонтно-механічному заводі Укрремтресту комсомольсько-молодіжна бригада (бригадир Володимир Олійник, групкомсорг Володимир БАНТИШ), яка виготовляє деталі до машин, призначених для проведення дезінфекції тваринницьких комплексів та миття сільськогосподарської техніки, випереджає п'ятирічний графік випуску продукції на два з половиною місяці. На нинішній рік вона взяла високі соціалістичні зобов'язання (з ними «Молодий комуніст» знайомить читачів у сьогоднішньому номері), і з перших днів 1983-го колектив молодих токарів справляється з нормами виробітку на 123 проценти. Уже визначилися й лідери індивідуального змагання — комсомольці Андрій Пікаш та Олександр Пачин. За зміну вони встигають виготовити деталі на третину більше, ніж передбачено нормою.

На знімку: В. ОЛІЙНИК і В. БАНТИШ.

Фото В. ГРИБА.

ЛЕКЦІЙНА ПРОПАГАНДА

Здається, немає таких справ у школі, в колегії імені Зайковського, в усіх Добрянці, до яких не була б причетна вчителька місцевої десятирічки Галина Гордієвна Полоз. Бо має не тільки педагогічні турботи. Більше 15 років працює вона лектором Вільшанської районної організації товариства «Знання», пропагандистом у колегії. Її виступи з нетерпінням чекають колеги-вчителі, односельці, молоді колгоспники, школярі. Вона добре знає матеріал,

туру конкурсу лекторів педінституту, їхні характеристики, рецензії на усні виступи і лекції, підготовлені ними. Студенти факультету іноземних мов Олена Жуковська, Ніна Лева, Валентина Полуна... З року в рік вони складають екзамени з суспільних наук лише на «відмінно», найуспішніше проходять громадсько-політичну практику. Саме слухачі ШМЛ — комсомольці цього факультету створили студентський сільськогосподарський загін «Корча-

гинець» і вже два роки під час трудового семестру працюють безплатно. Час роботи в студентському загоні найефективніше використовують студенти для лекційної практики. Вони організовують виступи, концерти, систематично читають лекції.

Торік «Корчагинець» став інтернаціональним загном, його бійці трудилися разом із болгарськими студентами з міста Толбухіна на полях колгоспу імені В. І. Леніна в селі Суботцях Знамянського району. А після трудового дня члени загону вивчали російську, болгарську, англійську мови. Цікавими були конкурси ораторів, у яких брали участь і кіровоградці, і толбухінці, які приїжджали до нас, коли заслуховувалися і рецензувалися виступи лекторів, реферати слухачів ШМЛ.

Загін «Корчагинець» (комісар Т. Гордієвський — теж слухач ШМЛ) за успішне виконання взятих зобов'язань, найкращу організацію громадсько-політичної роботи в період трудового семестру визначили переможцем обласного соціалістичного змагання серед небудівельних студентських загонів, а командир загону Т. Мізіна нагороджена Почесною грамотою ЦК ВЛКСМ.

Інтерес до ШМЛ майбутніх учителів великий. Про це свідчить хоча б той факт, що на лекторському відділенні навчаються студенти всіх курсів усіх факультетів. Комітет комсомолу інституту допомагає викладачам робити відбір слухачів до школи молодого лектора, проводити опитування слухачів із того чи іншого питання. Спільна зацікавленість викладачів, кураторів ШМЛ, партійного і комсомольського комітету інституту дає добрі результати. Студенти вузу беруть активну участь в обласних, республіканських і Всесоюзному конкурсах лекторів, їх ораторське мистецтво привертає увагу досвідчених лекторів.

Різноманітні форми і методи підготовки слухачів у школі молодого лектора педінституту. Рада школи, яку очолює ректор з навчально-виховної роботи доцент Б. В. Кучинський, кафедра суспільних наук залучають до читання «лекторських дисциплін» найдосвідченіших викладачів, лекторів обласної організації товариства «Знання». Перед студентами — слухачами ШМЛ часто виступають завідувачі кафедрами Ж. П. Соколовська, П. М. Безтака, І. В. Долганова, І. К. Возводський, Н. О. Толмачова, старші викладачі Ч. А. Рябой, П. А. Тарасенко. Корисними були для слухачів ШМЛ зустрічі з другим секретарем обкому Компартії України Л. Ф. Кібцем та секретарем обкому партії А. І. Погребняком, секретарем обкому комсомолу В. В. Мальцевим, працівниками обласної ради профспілку, делегатами XVII з'їзду профспілок СРСР В. А. Івашином, С. Л. Скальком, з депутатом Верховної Ради СРСР В. І. Гетьманцем, Героєм Соціалістичної Праці О. О. Кошурком, заслуженими вчителями.

Практичні заняття зі слухачами ШМЛ проводять викладачі суспільних наук, які одночасно є й наставниками молодих лекторів. Вони допомагають слухачам вибрати тему реферату, підготуватися до усного виступу, рецензують тексти лекцій.

Відродно, що після XXVI з'їзду КПРС робота школи молодого лектора значно покращилася. Слухачі активно включилися в рух «Агітатор і пропагандист — п'ятирічник», підтримали ініціативи червоно-

різців: «Активну життєву позицію, комуністичне ставлення до праці — кожному слухачеві, ідеологічних працівників Світловодського заводу чистих металів: «Кожен слухач — майстер по професії, активний громадянин, людина високих моральних якостей».

Вдосконалюючи форми й методи підготовки молодих лекторів, рада ШМЛ прагне повніше використовувати найефективніші з них, зокрема, конкурси на кращого студента-лектора. Спочатку вони проводяться в групах, на курсах, факультетах, потім в інституті. Торік, наприклад, у таких конкурсах взяли участь більше 400 слухачів ШМЛ. Стільки ж студентів взяло участь у грудневих конкурсах, присвячених 60-річчю утворення СРСР. До заключного туру журі допустило 19 студентів — переможців факультетських конкурсів. Їхні виступи були глибокими і аргументованими, емоційно насиченими. Переможцями стали Олена Жуковська, Валентина Харченко, Сергій Колесник, Наталія Фоцій, Аліна Шахненко, Ніна Лева, Володимир Бугайов.

Тепер майбутні педагоги готуються до обласного конкурсу лекторів, працюють над новими темами, шліфують свою ораторську майстерність, досліджують проблеми спілкування з аудиторією. Адаже, закінчивши інститут, вони одержать не тільки диплом педагога, а й посвідчення лектора.

XXVI з'їзд КПРС акцентував на необхідності перебудови багатьох ділянок і сфер ідеологічної роботи з тим, «щоб її зміст став більш актуальним», а форми відповідали сучасним запитам і потребам радянських людей... Вся ідейно-виховна робота повинна вестися живою і цікавою, без штампованих фраз і стандартного набору готових формул». Не останнє слово у вирішенні цих завдань може сказати й студентська школа молодого лектора, у якій проходять гарт майбутні провідники ідей партії, вихователі майбутніх поколінь.

В. КАСЬЯНЕНКО,
завідуюча лекторською групою обкому комсомолу.

...І СЛОВО ЇХНЄ ВІДІЗВЕТЬСЯ

уміє взяти правильний тон у розмові з аудиторією. Торік Галина Гордієвна як одна з кращих пропагандистів області була нагороджена почесною Ленінською грамотою і настільною медаллю ЦК КПРС «Кращому пропагандисту».

Це, безперечно, свідчення великого успіху пропагандиста. А прийшов він до Галини Гордієвни не випадково. Фундаментом його стали роки занять у школі молодого лектора при Кіровоградському педагогічному інституті імені О. С. Пушкіна.

За свою більш як 25-річну історію школа молодого лектора цього вузу допомогла стати майстрами пропаганди багатьом педагогам. Випускники філологічного факультету 1965 року І. Т. Прядун десять років керує клубом інтернаціональної дружби Першотравенської середньої школи Компанієвського району. Випускники факультету іноземних мов 1978 року, вчителька Красногірської середньої школи Голованівського району А. В. Семендяєва працює екскурсоводом музею підпільної комсомольської організації «Спартак».

І сьогодні більше 500 студентів оволодівають у школі молодого лектора (ШМЛ) «наукою переконувати». Заняття в ШМЛ не тільки не заважають, а й допомагають їм у навчанні.

Ось переді мною список учасників заключного

гінець» і вже два роки під час трудового семестру працюють безплатно. Час роботи в студентському загоні найефективніше використовують студенти для лекційної практики. Вони організовують виступи, концерти, систематично читають лекції.

Торік «Корчагинець» став інтернаціональним загном, його бійці трудилися разом із болгарськими студентами з міста Толбухіна на полях колгоспу імені В. І. Леніна в селі Суботцях Знамянського району. А після трудового дня члени загону вивчали російську, болгарську, англійську мови. Цікавими були конкурси ораторів, у яких брали участь і кіровоградці, і толбухінці, які приїжджали до нас, коли заслуховувалися і рецензувалися виступи лекторів, реферати слухачів ШМЛ.

Загін «Корчагинець» (комісар Т. Гордієвський — теж слухач ШМЛ) за успішне виконання взятих зобов'язань, найкращу організацію громадсько-політичної роботи в період трудового семестру визначили переможцем обласного соціалістичного змагання серед небудівельних студентських загонів, а командир загону Т. Мізіна нагороджена Почесною грамотою ЦК ВЛКСМ.

Інтерес до ШМЛ майбутніх учителів великий. Про це свідчить хоча б той факт, що на лекторському відділенні навчаю-

Багато хороших слів адресують пацієнти молодому окулістові Олександрійської центральної лікарні Ірині СОКОЛОВОЇ.

Фото С. АНДРУСЕНКА.

ДОРОГОЮ БАТЬКІВ

Володимир Семчуку, учневі середньої сільської профтехучилища № 1, любов до техніки прищепив батько. Юнак приїждив навчатися на тракториста-машиніста широкого профілю.

Нині він другокурсник. Сумлінно оволодіває майбутньою спеціальністю. Його улюблений предмет — трактори і автомобілі. А ще захоплюється спортом. На першості училища з волейболу команда Володимира перемогла.

Багато часу віддає комсомольським громадській роботі. Він профгрупорг, член учнівського профспілкового комітету, очолює комісію з пачання і виробництва. Володимир

відповідає за організацію і висвітлення соціалістичного змагання серед груп. Щомісяця з членами комісії підбиває підсумки і на засіданні учирфкому інформує про хід змагання.

Радісно на серці батькам Володі. Вони вже отримали другий лист з подякою за виховання сина. Приємно їм і те, що учні і педагоги СІТУ № 1 їхнього сина обрали делегатом на перший республіканський звіт представників системи профтехосвіти, який відбудеться в цьому місяці. Юнак навчається з подвійною енергією, щоб виправдати високе довіря.

...Ідуть дорогою батьків майбутні господарі ланів — господарі своєї долі.

П. КУЗЬМЕНКО.

м. Олександрія.

ЛЮДИНА НА ВИРОБНИЦТВІ

МИ ЗВИКЛИ вважати, що «важких» за версту видно. Справді, деякого з них добре знає міліція. Буває, хоч, на жаль, і не часто, на деякого приходять об'єктивна характеристика з попереднього місця роботи (є ж такі, котрі за рік — два асигнують статі «летунами»). І все-таки — як ми інколи помиляємося!

З механоскладального цеху № 18 до нас перейшла Ольга Опанасенко. Дівчина як дівчина. Все на ній, як кажуть, «з голочки». Видно, в достатку живе. Власне, достаток — одна з відрадних прикмет сучасності, то чому ж я мала дивуватися?

Все ж подікавилася у Василя Бублика, тодішнього комсорга вісімнадцятого цеху: що являє собою Ольга? У відповідь — виразний жест: «Як більшість». Значить, вирішила я, усе гаразд. Більшість — комсомольці надійні.

Працювала Ольга обліковцем. Жодного нарікання на її адресу. Це — спочатку. А згодом стали помічати, що показу-

„ЯК БІЛЬШІСТЬ...“

Монолог комсомольського секретаря

Проблема становлення молодого робітника знаходить відображення в періодичній, художній літературі, кіно. Провідна думка цих творів — безнадійно «важких» підлітків не існує. Я згодна з нею. При наполегливій роботі громадських організацій, наставників, адміністрації позитивних наслідків досягти можна. Але тут виникає інша складна проблема: як виявити цих «важких»!

Ольга записує зі слів. Вона все частіше залишала робоче місце, ходила по заводу. Комсомольці відповідно відрагували. Здавалося, дівчина зрозуміла. На звітно-виборних зборах навіть сама запропонувала обрати її вожатою-виборницею.

А потім... Ольга перестала з'являтися на роботу. Казала, що на лікарняному. Та коли я пішла до неї додому і нікого не застала, сусіди пояснили, що дівчина влаштувалася на роботу. Ситуація була незрозумілою.

Познайомилася з матір'ю. Боляче було дивитися на слізи жінки по-

хилого віку, слухати її. Виросла Ольга без батька. Мати все життя присвятила дівчині. А та... Зараз ніде не працює, незвідомо, де і як проводить час.

Я слухала і почувала себе винною перед цією жінкою. Як секретар комсомольської організації, просто зобов'язана була знати, як живе Ольга, чим займається за межами заводу. На жаль, дізналася про все це, коли було пізно. Мати зосталася наодинці зі своїм болем.

Не виправдала надії і зустріч із самою Ольгою. На мої прохання

повернутися на завод дівчина тільки і відповіла: «Не повернусь».

Отже — поразка. Прагнути пояснити її, можна було б вдатися до так званих об'єктивних причин. Можна було б пригадати, що раніше колектив нашого цеху славився своєю стабільністю. До нас радо приходила молодь. Тут зростала її професійна майстерність, гартувалася свідомість. Але зараз у зв'язку з реконструкцією змінилися умови, зросла плінність. За таких обставин, звісно, нелегко тримати в полі зору кожного новенького. От і зараховуємо всіх їх до «більшості». Міркуємо так: передовиками одразу вони не стануть. А те, що не всі ще справляються з завданнями, не дає права назвати їх відстаючими, — такий поспішний висновок був би образою для новачків. Але вже самим зарахуванням до «більшості» ми, так би мовити, автоматично виключили їх з поля нашого зору.

На жаль, так повелось, що ми, комсомольські активісти, більше уваги

приділяємо передовикам та відстаючим. Першим — щоб підтримати їхній ентузіазм, захопити на нові трудові рекорди. Другим — щоб підтягнути або хоч запобігти «ЧП» (чомусь ми впевнені, що «важкі» існують тільки серед відстаючих).

Після розмови з Ольгою, яка засвідчила наше безсилля, не можу заспокоїтись. Чого тоді варта вся робота нашої комсомольської організації, якщо ми не змогли повернути на правильний шлях одну людину? Та й чи прагнули ми цього по-справжньому тоді, коли вона ще працювала у нас?

Справа не в реконструкції. Тепер я напевне знаю. Ми просто забули, що головне зав-

дання комсомолу — виховання молоді, і що працювати слід не з передовиками, не з відстаючими, а з усіма, з кожною конкретною людиною, бачити в ній не тільки робітника, а насамперед — особистість. І тоді б не існувало проблеми, як виявити «важких» підлітків.

Зрозуміти все це, навіть пережити, мені допомогла Ольга. Та тільки де вона зараз? Чи не дає, буває, урок активістам іншої комсомольської організації? Урок неформального, а людського ставлення до людини.

Л. ГОРБАНЬ,
секретар комсомольської організації цеху металевих виробів заводу «Черво-на зірка».

ВІД РЕДАКЦІЇ: Випадок з Ольгою, на жаль, не виняток. Розповідання про нього, Л. Горбань, очевидно, зовсім не претендувала на відкриття. Адже те, що начальник зобов'язаний знати підлеглих, виникати в їхні потреби, — прописна істина. Нам же здається, заслуговує на увагу висновок автора про те, що комсомольські активісти нерідко забувають цю істину.

А як у вас, шановні читачі!

НА УРОК МУЖНОСТІ

СТАЛІНГРАДЕЦЬ
ІВАН РУБЛЯ

У Сталінграді вирувала нечувана битва...

У найтяжчий час в окопах, бліндажах проходили партійні і комсомольські збори.

...Кожен виступаючий повторював слова «Ні кроку назад», «За Волгою для нас землі немає...» Головувач зборів оголосив: — Слово має гвардії старший сержант комсомольськ Іван Рубля...

— Дорогі товариші! Я — з України. У селі Каніжці народився. Працював учителем в сусідній Веселівці. Дивлюсь на свій полк — до нього прийшли ми з усіх кінців Радянського Союзу. А завдання у нас єдине! Ми відстоїмо місто... У неволі мій край. Шлях до нього лежить через Сталінград.

Бекетовка. Піднесення крило Сталінградського фронту. Ділянка 64-ї армії. У ній — 36 гвардійська стрілецька дивізія. І в дивізії гвардійський артилерійський полк. Рубля ще молодий, він — комсомолець, але й ветеран. Почав бої під Білою Церквою, захищав Канів, Дніпро, Харків, Чугуїв, Калач-на-Дону, а тепер і Сталінград.

Артилерійський полк. Командири й бійці. Підпущили снарядів, заряджають, гармаші... І вимірювально-пристрільний взвод. Іван Рубля, гвардії старший сержант, був його командиром. Той взвод не дарма називали розумом, серцем полку. Дехто гадав, що на не-

редовий ліній піхота, а артилерія в тилу. Рубля і його бійці вдень і вночі були на передовій, там, де вирувала битва.

У певні бою взвод Рублі засікав ворожі вогнісві точки, наносив їх на карти. Виснажлива, небезпечна робота. Щодня і щочас зустрічі зі смертю.

Від контузії Рубля оглух. Коли його відкопали, він ледве говорив. Над собою побачив лице командира полку Кутарьова. Разом шли від Білої Церкви. Разом біля Канева перепливали Дніпро. І тут разом боролися місто уральсь Кутарьов і українець Рубля.

— Не відправляйте мене в тил, — звернувся він до Кутарьова.

— Нікуди я тебе не відправлю. Лікуватимемо тут! — і наказав перенести до себе в бліндаж.

Настав день, коли Кутарьов не застав його на ліжку. — Де Рубля?

— Уже в своєму взводі! — відповів орденовець. Вернувся у взвод, щоб відстоювати Сталінград, через який лежить путь і на Україну...

Гвардії сержант Іван Рубля захищав місто від першого й до останнього дня битви...

У ветерана Великої Вітчизняної війни комуніста І. Я. Рублі чимало бойових нагород. А за Сталінград — орден Червоної Зірки і медаль «За оборону Сталінграда».

З війни він повернувся до школи. Викладав історію, географію. Діти звали його Іваном Яковичем. А друзі-ветерани звали і звуть його сталінградець Іван Рубля...

На Україну гвардії старший сержант Рубля повернувся через Сталінград...

М. СТОЯН.

с. Каніж, Новомиргородський район.

СПОРТ

ВЕСЕЛІ СТАРТИ—НА ВОДІ

Більше 270 хлопчиків і дівчаток нині тренуються в плавальному басейні ДЮСШ облспорткомітету. Серед них ті, хто вже змагався з найсильнішими юними плавцями республіки. Наприклад, колишній вихованець тренера В. В. Манька Сергій Пальчиков на юнацькій першості України мав найкращий результат в заплаві на спині на 200-метровій дистанції і виконав майстерський норматив.

Цілоденно в басейні не стихає дитячий гамір. За спеціальним графіком удосконалюють свою майстерність спортсмени навчальних груп, спецкласів. Після тренувань наставники юних плавців влаштовують змагання. Визначаються найсильніші за віковими категоріями. Найбільш масові поєдинки — на першість ДЮСШ.

Почалися зимові шкільні канікули. І у вестибюлі ДЮСШ з'явилося оголошення: «Запрошуємо на веселі старты на воді дітей і батьків». Тож змагання вихідного дня так і назвали «Тато, мама і я — спортивна сім'я».

Нелегко було кіровоградцю Віктору Євгеновичу Вишні випередити на водній доріжці свого си-

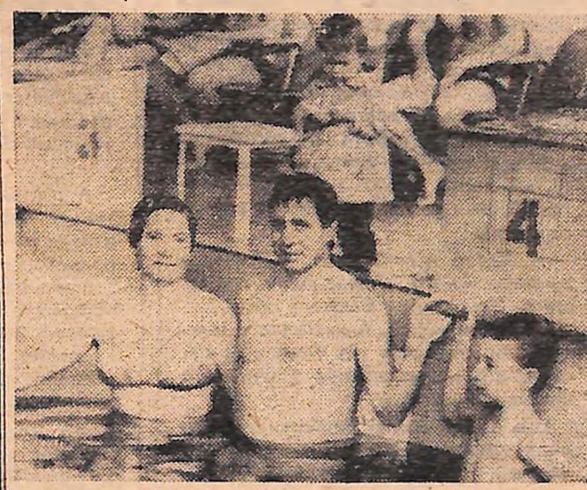
на Євгена, який щодня відвідує навчальну групу. Хлопчик вирішив на старті дати можливість батькові вирватися уперед, а потім наздогнати його, і вони фінішували разом. Впевнено подолали дистанцію і Євгенова мати Валентина Петрівна, за яку уболівала маленька донька, котра ще не вміє плавати. Але тренери обіцяли навчити.

Болілики аплодували спортсменам сім'ям Галинським, Руденків, Демчук, Лисенків, Романенків, Желтяковим. Нагороди їм вручали передусім не за майстерність, а за активність, за прихильність до спорту, за волю до перемоги.

Пожвавлення панувало в басейні, коли плавці пробували на глибини вкисити яблуко, пропливати, розвернувшись до фінішної стрічки ногами. Спритність, кмітливість, завзяття демонстрували усі учасники веселих стартів. І кожен із присутніх на цьому спортивному святі ще і ще раз переконувався, що плавання — це здорово.

Л. СМІРНОВА,
завуч ДЮСШ обл-
спорткомітету.

На знімку: сім'я В. Є. Вишні в плавальному басейні.
Фото В. ЧЕРЕДНИЧЕНКА.

УСПІХИ
„РАДИСТА“

Закінчилася спартакіада колективів фізкультури мікрорайонів Кіровоградського району м. Кіровограда, присвячена 60-річчю утворення СРСР. Перше місце зайняв колектив фізкультури «Радист» Кіровоградського заводу радіовиробів. Найвищих результатів заводчани домоглися на турнірах із шашок, шахів, кульової стрільби, настільного тенісу, волейболу.

На підприємстві створена група «Здоров'я», яку відвідують робітники, навчальники цехів, відділів і служб. Двічі на тиждень заняття відбуваються на повітрі і в спортзалі за лі. Щотижня фізкультурники відвідують плавальний басейн ДЮСШ облспорткомітету.

Кращі виробничники — кращі спортсмени. Це шахісти Альберт Березовський і Володимир Волдинер, тенісист Ілля Галаєв, баскетболіст Геннадій Ількевич, волейболіст Леонід Левченко, футболіст Олександр Іванов. Нове сходження у майстрів спорту боксерів Михайла Дмитрієва та Олексія Холодного. Юрій Огородов — кращий турніст.

Велику допомогу в підготовці і організації спортивно-масових заходів надають заводський комітет профспілки, завком комсомолу, рада колективу фізкультури «Радист». Сумлінно працюють у секціях інструктори-методисти

Петро Матвієнко, Микола Познанський і Валентин Михайличенко.

Добре слово хочеться сказати й про активістів комсомольців інженера-конструктора Катерину Герасименко, водія цеху № 23 Юрія Мальованого, гідроізоляторника цеху № 25 Олександра Іванова, які й самі регулярно виходять на старты і залучають до участі в змаганнях товаришів.

Особлива увага в «Радисті» приділяється підготовці спортсменів високого класу. Протягом минулого року підготовлено майстра спорту з боксу (Михайло Дмитрієв), 9 кандидатів у майстри, 28 першорозрядників, 840 спортсменів масових розрядів. Торік значніми ГІО стали 996 кращих виробничників.

Зібрався в комітеті комсомолу фізкультурні активісти: Володимир Канавка — інженер СКБ, фізорг, майстер спорту з боротьби самбо, Валерій Кійко — зварник цеху № 11, фізорг, майстер спорту з боксу, Валерій Ткачук — слюсар цеху № 6, фізорг, першорозрядник з баскетболу, Юрій Мальований — водій цеху № 23, фізорг, першорозрядник з волейболу, Вячеслав Хмара — фрезерувальник цеху № 21, фізорг, першорозрядник із футболу. Триває розмова про зимові турніри, про старты вихідного дня...

Р. ДАЙДАКУЛОВ,
голова комітету «Молодого комунар».

Діалог

БУТИ ЗЛИМ
ДО НЕПРАВДИ

Сама по собі розмова навколо стосунків продавця з покупцем заслу-

голює уваги. Бо кожен з нас у ролі покупця бу-

ває по кілька разів на тиждень, а то й щодня. І скрізь від службових осіб, що ведуть грошові розрахунки з населенням, законом передбачена чесність. А наші радянські закони ґрунтуються на комуністичній моралі. Все це й є тим, що ми називаємо соціалістичним способом життя. Тож не відведено у ньому місця шахрайству, обману.

Продавець здійснює останню операцію у сфері виробництва та розподілу матеріальних благ. У виготовленні продуктів, виробів беруть участь тисячі людей. Що ж дає продавцеві право користуватися їхньою працею, привласнюючи бодай копійки? А справжні, чесні продавці, які вважають, що добре ім'я — теж капітал, не мають ніякого відношення до тих, про кого йде мова у «Діалозі»? Мають. І найбільше. Бо вони ж і повинні виховувати справжніх працівників прилавка.

У відомого російського поета Євгена Євтушенка є такий рядок: «Бути злим до неправди — це доброта». І ми повинні підтримувати таку доброту. Доброту Анастасія Ш., О. Мазурцова, усіх чесних людей. Бо це теж вагомий внесок у справу комуністичного виховання радянської людини.

С. ЧЕРЕПАНОВ,
житель м. Кіровограда.

НОРМИ —
НЕ ДЛЯ
ПРОТОКОЛІВ

Згоден з О. Мазурцвим у тому, що дуже часто ми просто лінуємося стати на захист справедливості. На комсомольських зборах говоримо про норми нашої моралі, а за дверима залу засідань забуваємо, що ці норми не для трибун, дебатів і прото-

«СКІЛЬКИ КОШТУЄ КОПІЙКА?»

Під такою назвою у вересні минулого року газета опублікувала лист Анастасія Ш. і кілька відгуків на нього («МК» за 16 жовтня і 23 листопада). Звідтоді до редакції надійшло чимало листів від наших читачів. Вони однотайні — слід з коренем виривати прозяву шахрайства у нашому співжитті. «Нечесних продавців позбавляти премії мало, для них одразу ж треба шукати роботу, яка не могла б їм дати найменшого зиску. Щоб жили з власної праці, а не з людських мольотів», — пише пенсіонерка з м. Новомиргорода Р. Чуб. «Частіше в торгівлі треба запрошувати таких людей як Кондратьєв Микола Хомич із телефільму «Народжена революцією» — пропонує жителька обласного центру. «Хочу щиро подякувати О. Мазурцову. Це дійсно правдива людина. Побільше б таких, хто не боїться сказати правду в очі» — уривок з листа Т. Тобілевич з м. Бобринця. Таких відгуків багато. Сьогодні ми публікуємо кілька з них і запрошуємо до розмови тих, хто ще не встиг взяти в ній участі.

Продавець здійснює останню операцію у сфері виробництва та розподілу матеріальних благ. У виготовленні продуктів, виробів беруть участь тисячі людей. Що ж дає продавцеві право користуватися їхньою працею, привласнюючи бодай копійки? А справжні, чесні продавці, які вважають, що добре ім'я — теж капітал, не мають ніякого відношення до тих, про кого йде мова у «Діалозі»? Мають. І найбільше. Бо вони ж і повинні виховувати справжніх працівників прилавка.

У відомого російського поета Євгена Євтушенка є такий рядок: «Бути злим до неправди — це доброта». І ми повинні підтримувати таку доброту. Доброту Анастасія Ш., О. Мазурцова, усіх чесних людей. Бо це теж вагомий внесок у справу комуністичного виховання радянської людини.

С. ЧЕРЕПАНОВ,
житель м. Кіровограда.

СКАЖУ
ВІДВЕРТО

Прочитала листа Б. С. «Посоромився б» і вкотре переконатися: негідника завжди захищає негідник. Не сумніваюся, що Б. С. — продавець. І не просто продавець — а злодюга, шахрай.

Ірина Л.,
комсомолка,
м. Олександрія.

НІ, НЕ ДРІБНИЦІ

Економісти твердять: копейка карбованець береже, у народі мовлять: хто щадить гроші — має з гаком більш. Ці слова не потребують коментарів. Але коли людина продає за копійку власну совість! Таким не місце в нашому суспільстві, таких треба перевиховувати.

Анастасія Ш. запитує, чи він правий, що зробив зауваження продавцеві. Безумовно. Адже замовчуючи такі «дрібниці», як привласнення чужої копійки, ми сприя-

ємо зубожінню чистіс душі.

Спробуйте інакше ніж Анастасія Ш. визначити ціну копійки: приміром попросити в магазині пачку сірників. Переконалий — продавець подивляється на вас так, ніби ви з неба впали. Що ж, усе правильно: їм ніхто не давав права розтриньку-

вати державні гроші. Та зовсім інший у продавця погляд на копійку, якщо вона — здача. У більшості випадків знаходиться привід, аби вона здалася не стала: то бракує дрібних грошей, то «Я вам трохи більше зважу», а деякі без докору сумління недодають уже не по копійці і при цьому й не скривляються.

Якось довелося стояти в черзі за морозивом синами. Попереду — дівчинка років п'яти. Продавця похилого віку недбало тикала в руки покупця порції «Пломбіру» вартістю 20 копійок. Дійшла черга й до дівчинки. Розтулила вона кулачок і подала (як виявилось пізніше) 19 копійок. Продавця закопилила губу і недовольно запитала:

— Що це за гроші?

— Мама дала, — пояснила дівчина.

Продавця лише хмикнула і повернула гроші: — Купиш за них своїй мамі пиріг з м'ясом.

Я заступився за дівчинку, купив їй морозива. Ніжколюбці, вона взяла «Пломбіру», а в очах — гіркі сльози образи.

Отака ціна копійки! А

М. МАЛА ВІСКА.

КОЛИ Василь одружився з Оксаною, то десь п'яроку кожного вихідного дня до нього приходили друзі. То на іменині, то просто так — «подивитися, як живуть молодята». А восени приїхала зі Світловодська Оксанина мати і дуже здивувалась, що в них «не вистачає заробітної плати».

— Як же це так? — нарікала Євдокія Сидорівна. — Вдвох приносите щомісяця майже триста карбованців, а на книжку ні копійки не поклали. Дали ми вам холодильник, телевизор, килими, мебльовий гарнітур. Картоння теж з нашого городу. А ви, бачу, розтринькуєте гроші...

Оксана спочатку стала на захист Василя:

— Еге ж, розумно. І рано вам ще дітей мати. Поживіть для себе. Вереску буде тут. І сміття поносять, і стіни розмалюють. А так — порядок...

Випокинувшись Василеві двадцять п'ять. Того дня він був невеселий. Ніхто не прийшов його привітати. А від тещі отримали лист: «Гостинця привезу. Бо нині трохи занедужала». От і іменині. Сиділи Василь і Оксана за святковим столом і думали: «Чого наш дім минають добрі люди?»...

* * *

Цю історію розповів мені робітник головної підприємства Кіровоградського виробничого об'єднання «Друкмаш» Анатолій Трохимчук. Про-

ЧИ ХОДИТЕ ВИ В ГОСТІ?

ГРАНІ МОРАЛІ

— Він наче, бережливий. Непідпитку після роботи не приходять.

А Євдокія Сидорівна своє:

— От як ви розпорядились авансом?

— Купили мені туфлі. Заплатили за квартиру. Ходили раз на весілля. Двічі були у нас гості — колишні Василеві однокурсники. А потім сусіди — ми до них, а вони до нас. Трохи посиділи. І на ринок ходили за свіжими овочами... Отакі витрати. Здається, жили, як і всі...

— От і ні! — відсікла мати. — З гостями закінуйте. А то принесуть квіточку і сто грамів цукерок, а ви для них — варене й шварене. Ні, ні, не годиться.

Василь не витримав — вийшов надвір. А мати ще довго навчала доньку. І ось однієї суботи на квартиру до молодят прийшли Василеві односельці, які тепер живуть на Новомиколаївці. Тільки на поріг, а Оксана почала одягатись:

— Якраз невчасно ви, — сказала стишено. — Ми збираємось у кіно-театр. Уже квитки Василь узав.

Гості пішли собі. А наступного тижня вони дізнались від самого ж Василя, що ніяких квитків у кінотеатр він не купував.

Ще однієї неділі прийшли до Василя приятелі — подивитись, як він обклеїв стіни шпалерами. Оксана зирнула в даіріне «вічко» і не пустила гостей до хати. А вони ж бачили, як вона хвилин п'ять тому стояла на балконі...

Подібне траплялось ще кілька разів. І ось уже до Василя й Оксани не ходять гості. Сидять вони обоє цілоденно в чистих стінах, дивляться телепередачі, крутять довгограючі платівки, наклеюють фотознімки в альбом. Сусід якийсь постукав у двері і сказав приязно:

— До мене брат приїхав із Криого Рога. То заходьте — в компанії веселіше. Брат мій любить співати. На гітарі гарно грає. Та й неділя ж...

Василь почав було збиратись. А Оксана, як сусід вийшов:

— Ти знову за своє. Підеш до них, а тоді всю компанію до себе вести доведеться. Ми вдвох смажене курча два дні їстимемо, а вони за одну мить.

Так і не пішли. Більше сусід не кликав їх до себе. І не приходив, щоб позичити олії, соди чи лаврового листка.

Якось завітала до Василя й Оксани комісія з жеку. Не пустили і її — бо Оксана: «А раптом це теж якісь непрохані гості?».

І ось уже Євдокія Сидорівна хвалить зятя:

— Таки набрався розуму. З роботи одразу додому чимчикуєш, з друзями не плентаєшся на стадіон. І копійка вся вкупі. Ану, покажіть ошадну... О, вже склали ще одну кругленьку. То й ми з батьком добавимо.

Роздивлялась, як прибрано в світлиці. Забирала в кожен кутку. І монотонно виводила:

сив не називати Василевого прізвища:

— Може, ще вони вилюдняться... Бо ж жити так не можна.

По-іншому живе сім'я технолога ремонтно-механічного заводу Укрремтресту Людмили Сліпченко.

Людмила бере активну участь у громадському житті колективу. Співає в хорі. І шайстка вона краща в цеху. В місцевій профспілці в неї чимало турбот. Якось прийшли до Л. Сліпченко двоє молодих людей, редяться, де краще провести відпустку, яку вони взяли після весілля. А Людмила привітно: «То приходьте до мене в гості. Дома й поговоримо».

І так у ній завжди: йдуть її провідати друзі із хору, йдуть товариші по шаховій секції. І вона до них — з чоловіком і дітьми. Цікаво і радісно живе ця сім'я.

* * *

А ось недавно головний режисер театру музичної комедії Будинку культури імені Калініна М. І. Барський познайомив мене з самодіяльним актором робітником заводу тракторних гідроагрегатів Володимиром Бондаренком. Він якраз прийшов на чергову репетицію — готувався спектакль «Четверо з вулиці Жанни». Прийшов із дружиною Іриною і маленьким сином Костиком. Під час перерви Бондаренко оточили товариші — подружили Чигиринських, Черевків, Белоглевських, тут же робітники заводу Василь Сухом'яз, Євген Бобровський, Анатолій Варфоломеев і ветеран театру 70-річний Сергій Васильович Варгачов. Он скільки друзів у Бондаренка! І навіть з короткої їхньої розмови можна було зрозуміти, що вони бувають едма один у одного не раз. Бо:

— ...А твоє лимонне дерево вже до стелі виросло...

— ...Прийду іще за книжкою до тебе. Про Курчатова вже прочитав...

Вони — як одна сім'я. Усе в них спільне — помисли, надії і мрії. І всі вони разом щасливі.

* * *

А чи щасливі Василь з Оксаною? Мабуть, ні. Бо у них вузькі інтереси. Небезпечний злам стався і в їхньому молодому житті. Захвалося це молоді подружжя від людей за високою стіною відчуженості.

Про таких якось говорила по зустрічі з комсомольськими активістами області Герой Радянського Союзу з Олександрії Антоніна Федорівна Худякова:

— Зустрічала сім'ї, які ховаються від людей, мов у бункері. Ніколи не чула, щоб до них приходили, щоб хтось у їхній хаті пісню заспівав. Щовечора замкнуться на сім замків...

Вона ж, колишня військова льотчиця, не може без людей. Щодня серед них — у школі, в музеї, на заводах виступає. А приїде додому — чекає гостей — друзів, сусідів, родичів, просто знайомих. Вона — щаслива...

М. ШЕВЧУК.

КОЛИ МАЄШ СПРАВЖНІХ ДРУЗІВ

РЕЗОНАНС

У залі Кіровоградського театру ляльок, де ми звикли бачити малюків, у грудні минулого року сиділи студенти педінституту, КІСМУ, робітники підприємств. Актори театру підготували для дорослого глядача виставу за п'єсою румунського автора А. Т. Попеску «Сонячний промінь».

У творі порушується серйозне питання: як подолати байдужість, черствість душі? Невелика кількість дійових осіб (усього двоє) значно полегшила роботу. Герої спектаклю — фарфорова балерина Пітт і сіре мишеня Муф. Місце дії — темний підвал. Коли балерина жила в покоех, нею всі бавилися і милувалися. Та одного разу балерину впустили на землю, і її ніхто відомилася. От і викинули її в підвал, у мотлох.

Мишеня Муф жило тут і раніше. У нього зовсім

не було друзів, і від цього йому було дуже сумно. Балерина ж була стурбована лише своїм горем. Її зовсім не цікавило, що поруч живе ще одне нещасне створіння. І лише після того, як мишеня, розвівши на власних сльозах сухий клей, «вилікувало» свою подругу, вона стає життєрадісною, а в душі її прокидається співчуття, по-новому дивиться на світ. Вона навіть здатна на самопожертву заради друга.

У цьому спектаклі кіровоградські лялькарі вперше застосували ляльку-маріонетку. Робота з нею надзвичайно складна. Та успіх п'єси говорить про те, що Т. Самойленко та Л. Козловська справилися з нею непогано.

Для музичного оформлення планувалося використати фонограму з піснями відомих радянських композиторів. Вона була

вже готова, коли в театрі з'явився Роман Булгачов, самодіяльний кіровоградський композитор, і запропонував свої послуги. Головний режисер театру О. Тіктінер відмовився від фонограми і не помилився. Тексти і музика пісень органічно влітаються в події.

Як можна зобразити різний мотлох? Головний художник театру заслужений працівник культури УРСР В. Остапенко вирішив це по-своєму. Ми бачимо лише старий настінний годинник. Не виключено, що раніше підрахунок часові вела зозуля, тепер же годинник затиснутий павутинням...

На адресу театру падають листи від студентів і робітників, які побували на цій виставі. Автори діляться враженнями від побаченого, пропонують свої варіанти вирішення окремих проблем. Скажімо, студентка педінституту написала, що ідея твору сприймалася б ще краще, якби дійовими особами були не фарфорова балерина та мишеня, а люди.

В. АФАНАСІЄНКО.

Молоді господарі землі

Зимові канікули у школярів Новоукраїнського району почалися зльотом учнівських комсомольсько-піонерських буряківничих бригад, на якому підбралися підсумки роботи та визначалися переможці.

Школярі району торік виростили і зібрали 92085 центнерів кормових буряків на 224 гектарах. Перше місце в соціалістичному змаганні вибороли члени учнівської бригади Новоукраїнської СШ № 4, яку очолює бригадир Світлана Старенченко. Вони зібрали врожай по 810 центнерів з гектара. Переможцям було вручено перехідний Червоний прапор райкому ЛКСМУ, диплом першого ступеня і цінний подарунок.

Вимпелом, дипломом другого ступеня та цінним подарунком була відзначена робота членів буряківничої бригади Помічанської восьмип'ятирічної школи, де бригадиром Галина Глоц. Учні з кожного гектара зібрали по 730 центнерів буряків.

На зльоті члени учнівських буряківничих бригад зобов'язалися у 1983 році вирости і зібрати по 450 центнерів коренів з гектара на ботарних землях та по 850 центнерів — на поливних.

Т. ГОЛЬНЕВА,
секретар — завідувач відділом учнівської молоді райкому ЛКСМУ.

Новоукраїнський район.

КА-НІ-КУ-ЛІ

СПИТАЙТЕ БУДЬ-ЯКОГО ШКОЛЯРА, ЯКА НАЙКРАЩА ПОРА В ЙОГО ЖИТТІ, І ВІН, НЕ ЗАДУМУЮЧИСЬ, СКАЖЕ: КА-НІ-КУ-ЛІ!

— Фото В. ГРИБА.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП.

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36.

БК 07505.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-50-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Індекс 61103.

Обсяг 0,5 друку. ар.

Зам. № 7.

Тираж 55 500.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва

«Кіровоградська правда»

Кіровоградського обкому

Компартії України

м. Кіровоград, вул. Гліни, 7.